Trampoty Číňana v Číně

Černohumorné dobrodružství o bohatství, osudu a nečekané ceně štěstí

autor: Jules Verne

Autorská práva

Trampoty Číňana v Číně

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Obsah

Úvod....2
Útrapy Číňana v Číně....5
—— Kapitola I —— V níž se postupně odhalují povahy a národnosti postav....6
Kapitola 1....14
Kapitola 2....21
Kapitola 3....27
Kapitola 4....36
Kapitola 5....48
Kapitola 6....57
Kapitola 7....62
Kapitola 8....69
Kapitola 9....75
Kapitola 10....83
Kapitola 11....92
Kapitola 12....101
Kapitola 13....110
Kapitola 14....119
Kapitola 15....126
Kapitola 16....135
Kapitola 17....144
Kapitola 18....153

Kapitola 19.....163
Kapitola 20.....172
Čtenáři.....181

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Jules Verne posílal své hrdiny na neobyčejné cesty a zde postavil do středu dobrodružství bohatého čínského džentlmena. Trampoty Číňana v Číně, vydané roku 1879, jsou honičkovým románem odehrávajícím se v Nebeské říši, v jehož středu stojí znuděný milionář. Má peníze, zdraví i inteligenci, ale došly mu důvody, proč by mu na čemkoli z toho mělo záležet. Kniha nezačíná bouří ani ztroskotáním, nýbrž hostinou o sto padesáti chodech na květinové lodi na Perlové řece v Kantonu, kde se šest přátel přou o to, zda život stojí za všechnu námahu.

Na spisovatele proslulého balony a ponorkami je to zvláštní začátek – a právě v tom tkví jeho půvab. Verne místo osamělého inženýra a strnulého anglického džentlmena nabízí velmi odlišného hrdinu a vypouští ho do země, kterou jeho francouzští čtenáři znali především z porcelánu a pověstí.

Večeře před začátkem potíží

Verne se narodil v Nantes roku 1828 a proslavil se v 1860s a 1870s sérií, kterou nazýval Podivuhodné cesty. Patří k ní Cesta do středu Země, Dvacet tisíc mil pod mořem i Cesta kolem světa za osmdesát dní. Tato série pomohla utvářet moderní dobrodružnou a vědeckofantastickou literaturu. Dodnes z ní čerpají filmy, komiksy i zábavní parky. Jeho nakladatel Pierre-Jules Hetzel ho vedl k příběhům, které čtenáře seznamovaly se světem, zatímco se hnali za dějem.

Tento román patří do onoho projektu. Verne do Číny nikdy necestoval, a tak knihu sestavil podle průvodců, cestopisů a dobových zeměpisných i vědeckých časopisů. Výsledkem je dílo plné faktů: názvů ulic, jídel, oděvů, zvyků a podrobností o smluvních přístavech podél pobřeží. Píše také s pobaveným, jemně škádlivým hlasem vypravěče, který se očividně dobře baví. Názvy kapitol hravě napovídají, co v nich najdete; někdy

se obracejí přímo na čtenáře a jindy komentují samotné vyprávění, přičemž vypravěč rád spiklenecky pomrkává na publikum.

Důležité je i dobové pozadí. V 1870. letech byla Čína otevřená evropskému obchodu: v jejích přístavech kotvily parníky, vedly telegrafní kabely a působily zahraniční firmy, zatímco starý řád mandarínů si stále udržoval moc. Verneův hrdina patří do obou světů. Je to čínský džentlmen, jehož otec obchodoval s hedvábím, čajem a železem prostřednictvím zastoupení od Tchien-ťinu po Hongkong, přičemž jeho cop a dlouhé nehty prozrazují, kam patří ve starém řádu. Kniha je také věnována prostě čtenáři, což se hodí k jejímu přátelskému, konverzačnímu způsobu vyprávění.

Boháč, který po ničem netouží

Ústřední postavou příběhu je Kin-Fo, bohatý jedenatřicetiletý mladík, který žije v Šanghaji v 1870. letech. Nic ho netěší – ani bohatství, ani společnost, ani vyhlídka na sňatek, který oznámí při oné první večeři. Jeho stálým společníkem je Wang, filozof, který má pro každou příležitost připravené nějaké rčení, ale Kin-Fo jeho poučení málokdy bere na vědomí. Kniha klade ostrou otázku: co by mohlo probudit člověka, který nikdy neměl důvod, aby mu na něčem záleželo?

Čtení je snadné a rychlé. Kapitoly svižně ubíhají a každá má dlouhý komický název, který prozrazuje, čemu se bude věnovat. Tón je stejně komický jako dobrodružný, s pořádnou dávkou suché ironie namířené proti filozofii, penězům i zvyku nudit se. Verne také miluje seznamy, takže tu najdete spoustu jídelních lístků, oděvů i místních názvů. Čínská jména a tituly se píší dobovým francouzským způsobem, takže Šanghaj se objevuje jako Shang-Haï a Peking má starší pravopisnou podobu. Jakmile si na ně oko zvykne, dají se snadno sledovat a není třeba si je zapamatovat. Můžete si prostě užívat, jak znějí.

Filozofie, pojištění a Wang

Stojí za to sledovat několik dějových nití. První je Wang. Neustále mluví a Kin-Fo ho skoro neposlouchá, přesto jsou ti dva nerozluční. Je ten filozof hlupák, mudrc, nebo někdo, koho lze jen těžko zařadit? Jeho přesvědčení, že štěstí si člověk musí zasloužit tím, že pozná i smutek, je zvláštním druhem laskavosti. Je namístě se ptát, co vlastně svému žákovi přeje.

Druhou nití je pohled knihy na jednu zemi. Vernova Čína je plná skutečných podrobností, ale díváme se na ni z pracovny ve Francii. Co vystihuje správně, kde se opírá o stereotypy a kde jeho zjevná náklonnost k hrdinovi vytváří velkorysejší obraz, než bývalo v tehdejší literatuře obvyklé?

Třetí nití je samotný název, který slibuje trampoty. Vernova vlastní literární dráha mu dodává zvláštní význam, protože jeho nejznámější knihy jsou postavené na odvážných plánech, dlouhých cestách a přesných výpočtech, zatímco tento román staví tutéž touhu po pohybu do protikladu s hrdinou, který ji vůbec nemá. Co znamená užívat si života, který nikdy nebyl podroben zkoušce, a co by ho vůbec mohlo změnit?

Kin-Fova lhostejnost dává Vernovi komický výchozí bod k otázce, jakou cenu mají pro člověka peníze, zdraví a volný čas, když si je nedokáže užívat.

Útrapy Číňana v Číně

Čtenáři

—— Kapitola I —— V níž se postupně odhalují povahy a národnosti postav

„Přesto musíte uznat, že život má i své dobré stránky!“ zvolal jeden z hostů, opřený o opěradlo své židle s mramorovou deskou, a přitom ukusoval kandovaný kořen lotosu.

„A taky špatné!“ odpověděl jiný mezi dvěma záchvaty kašle poté, co se málem zadusil pikantním soustem jemné žraločí ploutve!

„Buďme filosofičtí!“ řekl muž o něco starší, jehož nos nesl obrovské brýle se širokými skly zasazenými do dřevěných obroučeк. „Dnes hrozí, že se zadusíte, a zítra vám všechno sklouzne do hrdla stejně hladce jako tyto sladké doušky nektaru! Takový už je život!“

Když to řekl, nenucený labužník vypil sklenku výtečného teplého vína, jehož slabá pára pomalu stoupala z kovové konvice.

„Mně,“ dodal čtvrtý host, „připadá život docela přijatelný, pokud člověk nic nedělá a může si dovolit nic nedělat!“

„To je omyl!“ namítl pátý. „Štěstí spočívá ve studiu a práci. Získat co nejvíc vědomostí je způsob, jak se pokusit být šťastný!…“

„A taky se dozvědět, že když to vezmeme kolem a kolem, nevíme nic!“

„Není to snad začátek moudrosti?“

„A kde je její konec?“

„Moudrost nemá konce!“ odpověděl filosoficky muž s brýlemi. „Největším uspokojením by bylo mít zdravý rozum!“

Tehdy se první host obrátil přímo na svého hostitele. Seděl v čele stolu – tedy na nejhorším místě, jak vyžadovala zdvořilost. Nezúčastněně a roztržitě naslouchal celé rozpravě při pití.

„No tak! Co si náš hostitel myslí o tomhle povídání při skleničce? Připadá mu dnes život dobrý, nebo špatný? Je pro něj, nebo proti němu?“

Hostitel právě lhostejně chroupal několik semínek z melounu. Odpověděl jen tím, že pohrdavě našpulil rty jako člověk, kterého zdánlivě nic nezajímá.

„Pche!“ řekl.

To je přímo typické slovo lhostejného člověka. Říká všechno a nic. Existuje v každém jazyce a patří do každého slovníku na světě. Je to vyslovený úšklebek.

Pět hostů, které tento znuděný muž bavil, na něj pak naléhalo argumenty, každý ve prospěch svého názoru. Chtěli znát jeho mínění. Zpočátku odmítal odpovědět, nakonec však prohlásil, že život není ani dobrý, ani špatný. Podle něj to byl celkem bezvýznamný „vynález“, který nebyl nijak zvlášť příjemný!

„To je celý náš přítel!“

„Jak to může říct, když mu klid nikdy nenarušila ani vráska na růži!“

„A když je ještě mladý!“

„Mladý a zdravý!“

„Zdravý a bohatý!“

„Velmi bohatý!“

„Bohatší než velmi bohatý!“

„Možná až příliš bohatý!“

Jejich výkřiky se křížily jako petardy při ohňostroji, ale na hostitelově netečné tváři nevyvolaly ani úsměv. Jen lehce pokrčil rameny jako člověk, který nikdy neměl chuť zalistovat v knize vlastního života – ani na hodinu – a dokonce ani neotevřel její první stránky!

A přitom tomuto lhostejnému muži nebylo víc než třicet jedna let. Těšil se výtečnému zdraví, měl veliký majetek, vzdělanou mysl a nadprůměrnou inteligenci. Zkrátka měl všechno, co tolika jiným chybělo, aby patřil mezi šťastlivce tohoto světa! Proč tedy šťastný nebyl?

Proč?

Pak se ozval hluboký hlas filosofa, který promluvil jako vůdce starobylého chóru:

„Příteli,“ řekl, „jestliže na tomto světě nejste šťastný, je to proto, že vaše štěstí bylo dosud jen záporné. Štěstí je jako zdraví:

chcete-li si ho plně užít, musel jste ho někdy postrádat. Jenže vy jste nikdy nebyl nemocný… Chci říct, nikdy jste nebyl nešťastný! Právě to ve vašem životě chybí. Kdo dokáže ocenit štěstí, když se ho neštěstí nikdy ani na okamžik nedotklo?“

Po této moudré poznámce pozvedl filosof sklenku naplněnou šampaňským jedné z nejlepších značek:

„Přeji našemu hostiteli trochu stínu v jeho slunečním svitu,“ řekl, „a pár starostí v životě!“

Pak sklenku vypil jedním douškem.

Hostitel souhlasně pokynul a znovu upadl do své obvyklé apatie.

Kde se tento rozhovor odehrával? Bylo to v evropské jídelně v Paříži, Londýně, Vídni nebo Petrohradu? Hovořilo těchto šest hostů v restauraci Starého, nebo Nového světa? Kdo byli ti lidé, kteří při jídle rozmlouvali o takových otázkách, aniž by vypili víc, než měli?

V každém případě to nebyli Francouzi, protože se nebavili o politice!

Šest hostů sedělo v nepříliš velké, přepychově vyzdobené místnosti. V tu hodinu pronikaly sítí modrých a oranžových okenních tabulek poslední sluneční paprsky. Venku za okny rozhýbal večerní vánek girlandy z živých i umělých květin a několik pestrobarevných luceren mísilo své bledé světlo s hasnoucím denním jasem. Nahoře zdobily vrcholy okenních výklenků vyřezávané arabesky, doplněné rozmanitými sochami nebeských i pozemských krasavic a zvířat a rostlin z fantastické fauny a flóry.

Na stěnách pokrytých hedvábnými tapiseriemi se leskla široká zrcadla s dvojitě broušenými okraji. U stropu se pohybovaly malované kalikové lopatky punky a udržovaly v místnosti snesitelnou teplotu.

Stůl tvořil obrovský černě lakovaný obdélník. Nebyl na něm ubrus; jeho povrch odrážel četné stříbrné příbory a porcelán, jako by byl zhotoven z nejčistšího křišťálu. Ubrousky chyběly, místo nich tu byly jen čtverce papíru ozdobené hesly, jichž měl každý host vedle sebe dostatek. Kolem stolu stály židle s

mramorovými opěradly, které byly v tomto podnebí mnohem vhodnější než čalouněné opěrky moderního nábytku.

Jídlo podávaly velmi půvabné mladé ženy s černými vlasy propletenými liliemi a chryzantémami a se zlatými či nefritovými náramky koketně obtočenými kolem paží. Usmívaly se a byly veselé; jednou rukou obsluhovaly nebo odnášely nádobí, zatímco druhou ladně mávaly širokým vějířem a rozháněly vzduch, který rozvířila stropní punka.

Jídlu nebylo co vytknout. Co mohlo být jemnější než tato kuchyně, tak čistá a vytříbená zároveň? Místní obdoba Le Bignonu věděla, že obsluhuje znalce, a při přípravě sto padesáti jídel, která tvořila jídelníček, ze sebe vydala to nejlepší.

Na úvod, jako jakási předehra, se podávaly sladké koláčky, kaviár, smažené kobylky, sušené ovoce a ústřice z Ning-po. Potom v krátkých intervalech přinášeli pošírované kachní, holubí a kulíčí vejce; ptačí hnízda s míchanými vejci; ragú z „žen-šengu“; dušené jeseteří žábry; velrybí šlachy v cukrové omáčce; sladkovodní pulce; krabí ragú; vrabčí žaludky a skopové oči napíchnuté na plátku česneku; ravioli v mléce z meruňkových jader; ragú z mořských okurek; bambusové výhonky ve vlastní šťávě; sladké saláty z mladých kořínků a tak dále. Ananasy ze Singapuru, arašídové pralinky, solené mandle, lahodná manga, plody „long-jenu“ s bílou dužinou a „li-čchi“ s bledou dužinou, vodní kaštany a kandované kantonské pomeranče tvořily závěrečný chod hostiny, která trvala už tři hodiny a při níž se hojně pilo pivo, šampaňské a víno Čao-čign. Nevyhnutelnou tečkou pečlivě sestaveného jídelníčku měl být dezert – rýže, kterou si hosté strkali do úst malými hůlkami.

Nakonec přinesly mladé služebné nikoli misky s vonnou tekutinou po evropském způsobu, ale ručníky namočené v horké vodě. Každý z hostů si s největším potěšením přejel ručníkem po tváři.

Byla to však jen přestávka v jídle, hodina nicnedělání, kterou měla vyplnit hudba.

Do salonu vstoupila skupina zpěváků a hudebníků. Zpěvačky byly mladé a půvabné, oblečené skromně a slušně. Ale ta hudba

a to umění! Mňoukání a chichotání bez rytmu i tóniny, ve výškách stoupající až na samou hranici slyšitelnosti! A nástroje – housle, jejichž struny se zamotávaly do žíní smyčce, kytary potažené hadí kůží, pronikavé klarinety a harmoniky podobné malým přenosným pianům – se k písním i zpěvačkám hodily a doprovázely je ohlušujícím rámusem.

Vůdce tohoto kakofonického orchestru odevzdal při vstupu program svého repertoáru. Na pokyn hostitele, který mu ponechal volnou ruku, zahráli hudebníci Kytici deseti květin, tehdy velmi módní skladbu, kterou si oblíbila vysoká společnost.

Skupina zpěváků a hudebníků, předem štědře zaplacená, se pak odebrala pryč a odnesla si s sebou bohatý potlesk, který sklízela v hojné míře i v sousedních salonech.

Šest stolovníků poté opustilo svá místa, ale jen proto, aby se přesunuli od jednoho stolu k druhému – a tento přesun provázely velké obřady a nejrůznější zdvořilostní poklony.

U druhého stolu našel každý malý šálek s víčkem, zdobený portrétem slavného buddhistického mnicha Bódhidharmy, který stál na svém legendárním voru. Každý také dostal špetku čaje, kterou bez cukru zalil ve svém šálku vroucí vodou a téměř okamžitě vypil.

To byl čaj! Nikdo se nemusel bát, že ho Gibb-Gibb a spol., kteří ho dodali, zfalšovali nepoctivým přimícháním cizích lístků, že už jednou byl vylouhován a hodí se leda k zametání koberců, nebo že ho nějaký bezohledný čajovník obarvil na žluto kurkumou či na zeleno pruskou modří! Byl to ryzí císařský čaj. Vzácné lístky, stejně vzácné jako samotné květy, pocházely z první březnové sklizně, která se sbírá jen zřídka, protože strom pak odumře – zkrátka lístky, které smějí trhat jen malé děti v pečlivě padnoucích rukavicích!

Evropan by neměl dost obdivných slov, aby tento nápoj vychválil; šest stolovníků ho však usrkávalo bez většího vzrušení, jako znalci, kteří jsou na něj zvyklí.

Pravda byla taková, že už nepotřebovali, aby je někdo učil oceňovat lahůdky tohoto výtečného nápoje. Byli to dobře situovaní muži, bohatě odění do „chan-čao“, lehké spodní košile,

„ma-kual“, krátké tuniky, a „haolu“, dlouhého kabátce zapínaného na boku. Měli žluté střevíce a prošívané ponožky, hedvábné kalhoty stažené v pase šerpou se střapci a na prsou jemně vyšívané hedvábné ozdoby; u pasu jim visely vějíře. Tito příjemní pánové se narodili právě v zemi, kde čajovník jednou ročně vydává svou vonnou úrodu. Pochutnali si na hostině s ptačími hnízdy, mořskými okurkami, velrybími šlachami a žraločími ploutvemi tak, jak si zasloužila jejich jemná úprava; jídelníček, který by mohl cizince ohromit, je však vůbec nepřekvapil.

V každém případě ani jedna strana nečekala, co hostitel oznámil právě ve chvíli, kdy se konečně chystali odejít od stolu. Teprve tehdy se dozvěděli, proč je ten den pozval.

Jejich šálky byly ještě plné. Když se chystal vypít svůj poslední doušek, opřel lhostejný muž lokty o stůl, zahleděl se do prázdna a promluvil:

„Přátelé, poslouchejte mě a nesmějte se. Je rozhodnuto. Chystám se vnést do svého života nový prvek, který snad rozptýlí jeho jednotvárnost! Bude to k dobrému, nebo ke zlému? To mi ukáže budoucnost. Tato večeře, na kterou jsem vás pozval, je mou rozlučkou se svobodou. Za dva týdny se ožením a…“

„A budete nejšťastnější člověk na světě!“ zvolal optimista. „Jen se podívejte! Znamení vám přejí!“

A opravdu, zatímco lampy prskaly a vrhaly bledé světlo, straky štěbetaly mezi okenními arabeskami a drobné čajové lístky pluly v šálcích vzpřímeně. Tolik šťastných znamení – ta přece nemohla klamat!

Všichni hostiteli blahopřáli a on jejich přání přijímal s dokonalým klidem. Jelikož však neprozradil, koho si vybral za „nový prvek“, nikdo nebyl natolik indiskrétní, aby se ho na to vyptával.

Filosof se však k proudu gratulací nepřipojil. Stál se založenýma rukama, napůl přivřenýma očima a ironickým úsměvem na rtech; zřejmě neschvaloval ani ty, kdo blahopřáli, ani muže, který jejich přání přijímal.

Ten pak vstal a položil mu ruku na rameno. Jeho hlas zněl méně klidně než obvykle:

„Nejsem na ženění příliš starý?“ zeptal se.

„Ne.“

„Příliš mladý?“

„Ani příliš mladý.“

„Myslíte, že dělám chybu?“

„Možná!“

„Žena, kterou jsem si vybral a kterou znáte, má všechno, co může člověka učinit šťastným.“

„Vím.“

„Tak tedy?“

„Vy sám nemáte to, co je třeba ke štěstí! Nudit se sám v životě je špatné. Nudit se ve dvou je ještě horší!“

„Takže nikdy nebudu šťastný…?“

„Ne, dokud nepoznáte neštěstí!“

„Neštěstí se mě nemůže dotknout!“

„Tím hůř, protože jste nevyléčitelný!“

„Ach, ti filosofové!“ zvolal nejmladší ze stolovníků. „Nesmíte jim naslouchat. Jsou to stroje na výrobu teorií! Chrlí jednu za druhou! Samé nesmysly, k ničemu v praxi! Ožeňte se, příteli, ožeňte se! Udělal bych totéž, kdybych si nepřísahal, že nikdy nebudu nic dělat! Ožeňte se a, jak říkají naši básníci, ať se vám vždy zjevují dva fénixové, něžně spojení! Přátelé, připíjím na štěstí našeho hostitele!“

„A já,“ odpověděl filosof, „připíjím na brzký zásah nějakého ochranného božstva, které ho pro jeho štěstí podrobí zkoušce neštěstí!“

Po tomto poněkud zvláštním přípitku vstali, spojili pěsti jako boxeři těsně před zápasem, pak je střídavě spouštěli a zvedali, ukláněli se a rozloučili se.

Podle popisu salonku, kde se večeře konala, jeho exotického jídelníčku, oblečení stolovníků, způsobu, jakým mluvili, a snad i podivnosti jejich teorií čtenář uhodl, že jsou to Číňané – nikoli ti „nebešťané“, kteří jako by sestoupili z paravánu nebo utekli z porcelánové vázy, nýbrž moderní obyvatelé Nebeské říše, už

„poevropštění“ studiemi, cestami a častým stykem s civilizovanými národy Západu.

Večeře se skutečně konala v salonku jedné z květinových lodí na Perlové řece v Kantonu. Bohatý Kin-Fo tam spolu se svým nerozlučným společníkem, filozofem Wangem, hostil čtyři své nejbližší přátele z mládí: Pao-šena, mandarína čtvrté hodnosti s modrým knoflíkem; Jin-panga, bohatého obchodníka s hedvábím z Lékárnické ulice; Tima, ostříleného požitkáře; a Houala, učence.

Bylo to dvacátého sedmého dne čtvrtého měsíce, během první z pěti hlídek, na něž se tak poeticky dělí hodiny čínské noci.

Pokračujte ve čtení: Trampoty Číňana v Číně

Toto je bezplatná ukázka knihy Trampoty Číňana v Číně od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/tribulations-of-a-chinaman-in-china